

KROZ BLJESAK I OLUJU

Ne želim vas "bombardirati" brojkama, one su uvedene u sve ratne tabele. Ovo o čemu ću vam govoriti ne može se izraziti brojevima niti se može uvrstiti u nikakve statističke podatke.

Ne znam postoje li riječi kojima bi opisala sve titraje i vibracije tananih osjećaja koji se kriju ispod ohrabrujućeg osmijeha, iza sigurne ruke svake sestre kad prilazi bolesniku. Uvjeravajuće riječi o boljem sutra i kada nada izgubi svoje postojanje u beznađu situacije. I ne znam samo odakle snage što izmamim osmijeh vjere svaki puta iznova. Zahvaćeni vjehom rata 1991. radili smo u nemogućim situacijama, ne vjerujući da će svaki slijedeći dan biti identičan prethodnom, da će stizati naša djeca, naša mladost i činilo se da tom užasu nikada kraja. Izdržali smo svi, nitko nije niti jedan minut kasnio na posao, izostao bez obzira na kiše granata koje su postojale naša svakodnevnica. Svi smo vjerovali u skori mir i to nam je davalo snage da istrajemo, zbog naše djece u podrumima, naše braće i muževa tamo negdje na bojišnici, zbog svih uplakanih lica koja su vjerovala da ćemo baš mi spasiti njihove najmilije, zbog oskrnavljenih tijela naših branitelja. Trajali smo, svi zajedno, poput "mušketira". I onda, odjednom, utihne sve. Tišina, nevjerovatna, zaglušujuća tišina. Mir. Danima nesigurno, iščekivajući nešto vraćali smo se u neki novi "stari normalni život". Sporadično smo primali ranjenike, ali to nije bilo ni slično proteklom košmaru. Vraćali smo se, opet kao feniks iz pepela, iz ruševina. Nakon godinu, dvije sve je izgledalo kao ružan san, daleko iza nas. Razgovarale smo o tim danima kao o scenama filma strave i užasa. Svaka od nas pitala se tisuću puta odakle izdržljivost

kada čekaš tko će biti slijedeći, možda netko od nas, naše djece, braće, prijatelja. Ponavljale smo da više nećemo moći, da ćemo otići ako se ponovi, da jednostavno nećemo izdržati, da ćemo se skloniti kao i većina na sigurno i tako dalje Govorile smo da nam je dosta rata i suza, užasa i bola. I mi smo ljudi.

I onda kad smo se uljuljali, uspavali u prividnom miru dogodio se incident na autocesti i kao lavina krenuli su događaji na koje nitko od nas ne može utjecati. "Bljesak 1995.". Ranjenici, zadah krvi, tuge, a mi kao jedan. Zovemo, dolazimo, opet ponovo, predano bez obzira na sve što će sutra biti. Kao prave kćeri svoje Domovine, ne pitamo kako, do kada, sve na broju, uzburkanog adrenalina dajemo sve od sebe da umanjimo tugu djevojčice pred vratima koja doziva svog tatu. Kolegice na porodijskom dopustu zovu, pitaju trebaju li doći, a sve ono da više ne možemo pada u vodu i gubi svaki smisao. Možemo i hoćemo, pitamo se do kada? Sve dok bude trebalo, sve dok postojimo. Bez obzira što svaki naš trud ne urodi plodom, hrabro idemo dalje iako ništa više nije isto, ni ljudi, ni ulice, ponajmanje život, u dnu duše ščućurena leži bolna praznina koju stečenim iskustvom vješto potiskujemo i poništavamo svakim spašenim životom. Sama spoznaja da imamo mogućnost pomoći, olakšati, daje snagu da trajemo, da provedemo radni vijek baš tu gdje jesmo, gdje je i sekunda dragocjena. I mogla bi ispisati tisuću stranica, a da ne zagrebem površinu

osjećaja što se stvaraju u svakoj od nas. Vremenom postaneš ovisnik o sreći obitelji i bolesnika kojima pružamo svoju stručnu i ljudsku podršku. Iz ovog vjeha rata medicinske sestre izlaze kao apsolutni pobjednici, nemamo imena svojih brigada, ali svi znaju da ćemo uvijek biti tu. I što reče veliki čovjek malim ljudima: "Bol ima snagu koja nas popravljaja. Ona nas čini boljima, milosrdnijima, osvješćuje nas i uvjerava da je naš život dužnost, a ne zabava." (CESARE CANTU)

**Draženka Župan, med. sestra,
Opća bolnica "Dr. Josip Benčević"
Slavonski Brod**

